

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'רצג

עש"ק פ' צו - שושן פורים ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הו"ח ר' אהרן בן מרת גאלדע שיחי' יעקבלב
לרגל יום ההולדת שלו, טו"ב אדר שני
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת חנה תחי' יעקבלב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

אסתר קיבלה חינוך חסידי / משיחת שי"פ צו, שושן פורים התשי"ד

8 זמן הגאולה

איך יגיבו לאדם נורמלי שמתחיל לפתע לצעוק "משיח נאו"? ... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

לפרסם שנמצאים ב"ענת קץ" / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

ההוכחה שנמצאים כבר בסמיכות ממש לגאולה / קטעים קצרים ופתימים בעניני גאולה ומשיח

14 יילחום מלחמת ה' - וינצח

ההוראה ממגילת אסתר איך לבטל את כל הגזירות / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

מה אתה שותק ("וואָס שווייגסטו")? הרי מחריבים חיים יהודיים! נניח שמדובר אפילו בחייו של ילד יהודי אחד בלבד – הרי כל אדם הוא "עולם מלא".

ולאחמ"כ ה"כהן" הרברבן ("דער באַרימער"), מתגאה שלא מדובר רק במקרה יחיד אלא ישנם כבר עשרות כאלו; והוא עוד אחד שמספר זאת, ומי יודע כמה כאלו ישנם שעושים את מעשיהם במחשכים בשקט ובשתיקה, כדי שיקראו לו "ראַביי", וישלמו לו את משכורתו, והוא יעשה זאת על חשבון החורבן של העם היהודי!

ג. . . מלמדת אותנו המגילה, שלמרות זאת שהוא אכן "מפוזר ומפורד בין העמים", אעפ"כ הוא איננו לבד, אלא הוא "עם אחד", אחד מתוך כל היהודים, ממעמד הר סיני עד סוף כל הדורות.

וזאת על ידי ש"דתייהם שונות מכל עם", כיון שהם מחזיקים בדתות, במנהגים, במצוות ובתורה שניתנה להם מ"ה' אחד", שהוא אחד בשמים ובארץ.

וכל זאת אפ' במצב ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו", ונשאר עדיין משהו מהחטאים שיש לתקן, ובמילא עוד לא הסתיימה הגלות, ואדרבה, נמצאים בחושך כפול ומכופל כמדובר לעיל, וכפי שהרבי הנשיא אמר כמה פעמים דוגמא לדבר: רואים בטבע שבחלקו האחרון של הלילה קודם תחלת היום מתגברת החשיכה, או לפני שמתעוררים מהשינה אזי היא השינה העמוקה ביותר, והנמשל הוא, שדוקא בעקבתא דעקבתא דמשיחא ישנו החושך כפול ומכופל.

וכפי שרואים בגוף האדם, שישנם איברים שחיות הגוף ניכר בהם בגלוי ובתוקף, וישנם כאלו שבהם החיות אינה ניכרת כ"כ, והכי פחות חיות רואים בעקב שברגל ובעקב גופא בחלק התחתון שבו, עד כדי כך שהוא אומר באבות דרבי נתן ש"מלאך המות שבאדם – זהו עקבו של האדם", זה העקב ("פיאטע") שלו.

ועד"ז גם בכללות הדורות – שהרי זו קומה שלימה – שהדורות הראשונים הם בדוגמת ראש ולב וידים, עד לדור דעקבתא דמשיחא הנקרא עקב, האחרון, ובכוונה אינו נקרא "סוף" אלא דוקא "עקב" ע"ד עקב שברגל שבו היא החיות הכי מועטת, ויתירה מזו בעקבתא דעקבתא דמשיחא, עד שאפשר להשתכנע שאין שם חיות כלל, שלכן ישנו החושך כפול ומכופל.

ד. מספרת המגילה: כאשר יהודי מעמיד עצמו בתוקף ואומר ש"דתייהם שונות מכל עם", ואינו מתבייש בכך, וכאשר הוא עומד בשער המלך ו"כל עבדי המלך כורעים ומשתחוים להמן" אזי "מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה" – הרי זה מבטל את כל הגזירות, ואדרבה, עי"ז הוא נעשה למשנה למלך אחשוורוש, הדרגה הגבוהה ביותר והמעמד ומצב הכי חשוב שניתן להגיע, אשר "רק הכסא אגדל ממך", הוא השני לאחריו הראשון בכל המלוכה.

וזה מהווה הכנה ל"מיסמך גאולה לגאולה", שכאשר קוראים, מעיינים ומתבוננים בעניני הפורים וחיים זאת אח"כ בחיי היום יום, הרי ישנו ה"אורה זו תורה" עד ל"ויקר אלו תפילין", עד כפשוטו: אורה ושמחה וששון ויקר בחיי היום יום, ימים שמחים ובריאים, וימים יהודיים ("אידישע טעג"), ובקרוב ממש נלך לגאולה האמיתית והשלימה, ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

(תרגום חפשי משיחת פורים ה'תשל"ג - בלתי מוגה)

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ההוראה ממגילת אסתר איך לבטל את כל הגזירות

א. מעולם עוד לא קרה דבר כזה אשר דוקא במדינה שניתן לחיות בה חיים יהודיים בכל החופשיות ועם כל ה"שטורעם", שדוקא בה יתכן שיקראו לחושך אור ולאור חושך.

במה הדברים אמורים: כאשר אומרים על יהדות אמיתית שהיא פאנטיות, קיצוניות, שזה יותר מדי לא דמוקרטי ולא מקובל, הרי קוראים לאור חושך. ולחושך אור – כאשר חותרים ר"ל תחת היסוד של קיום היהדות, שאלו הם הפשרות וכל השאר, עד ר"ל לנישואי תערובת.

והם מוסיפים חטא על פשע בזה שמבטיחים שיחנכו את ה"שייגעץ" שיוולד – לפי הדת היהודית! שבזאת מוסיפים עוד איסור. וזה שעושה זאת מתרברב שבכך הוא בונה את העם היהודי, בזה שיתווסף עוד "שייגעץ" וירשם כיהודי, והוא זה שערך את נישואי התערובת והוציא הבטחות מהזוג שיחנכו את הילדים בדרך היהדות, בה-בשעה שאותו עצמו צריכים להתחיל לחנך ולספר לו על האל"ף-ב"ת של יהדות, והוא זה שדורש לעשות ענין הקרוי אצלו "חתונה" (שבזה הוא מחריב חייו של בן עם ישראל בזה שהוא נישא לגוי) עם הבטחות שאין בהם ממש, הבטחות כאלו שאם הוא יקיימם זה ענין של חורבן.

מעולם לא היתה כזו "שחרות" – כזה חושך ("אזא מין פינצטערקייט") – "כשולי קדירה": מדינה חופשית שבה ניתן לחנך את הילדים בדרך היהדות האמיתית ולרוות מהם נחת אמיתי, ישנם בה כאלו המכנים את עצמם "מדריכים רוחניים" [בלע"ז: "ספיריטשוואל לידער"], ואינם מתביישים לומר, להדפיס ולהתרברב שהם אלו המחתנים יהודי עם אינו יהודי, והוא מתגאה בכך שהוא זה שהוציא את ההבטחה שהילדים מנישואים אלו יתחנכו ברוח היהדות, והוא אף מתרברב שהינו מזרע אהרן הכהן - הוא גם כהן!...

כזה חושך כפול ומכופל מעולם עוד לא הי! בגזירות הקשות ביותר של מסעות הצלב וכו' אף אחד לא העיז לומר דבר כזה, ועוד לצעוק שבכך הוא בונה את העם היהודי, את היהדות ואת כבוד היהודים.

– הרי זה מה שקוראים לחושך אור!

ב. כמדובר כמה פעמים, הטענה היא לא רק אליו, הטענה גדולה יותר לאלו השותקים; הוא קשור לכמה וכמה ארגונים שאליהם שייכים גם יהודים כאלו שכאשר יאמרו להם זאת הם יזדעזעו, וכאשר שואלים אותם: מדוע אינך עושה מאומה? הרי יש לך "זכות וטו", ובכוחך להחליט שיזרקו אותו מהארגון, אתה הוא זה שיכול להחליט להדפיס בעיתונות – באותו ה"שטורעם" שהוא מתרברב – שאלו הם דברים שאין להם שחר! לא רק שהם נגד הקב"ה, נגד התורה ונגד העם היהודי, אלא זוהי שטות פשוטה שאין בה ממש.

טוען הוא: אני אדם שתקן, אינני שקוע בענינים כאלו, אין זה עניני; ואז מגיע אותו "כהן" ר"ל וטוען ש"שתיקה כהודאה דמיא", ומדשתקי רבנן שמע-מינה דניחא להו!... – ישנם "רבנן", אכן רבנים, והם שותקים!

אסתר קיבלה חינוך חסידי

באם אסתר היתה שואלת אצל רב "מתנגד" האם לילך לאחשורוש, בטח הי' פוסק שאסור, היות וע"פ שו"ע צריכים לשמור על הרמ"ח אברים ושס"ה גידים, רק המזל הי' שהיא לא הלכה לשאול... היא לא חשבה האם מותר או אסור, כאשר דובר בנוגע לגזירה על היהודים - הלכה אסתר במסירות נפש ● מהיכן אסתר לקחה זאת? - מהחינוך שקיבלה בבית מרדכי, שמרדכי הי' יהודי של מס"נ ● מרדכי הי' חסיד. מרדכי תיקן שחייב איניש לבסומי בכוריא עד דלא ידע, והרי למי יכולה ליפול כזו סברה לתקן תקנה ד"עד דלא ידע" לדורות, אם לא לחסיד! ● משיחת ש"פ צו, שושן פורים, בסעודה, ה'תשי"ד - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך" ו"שיחות קודש"

א. כתוב בתניא¹ ש"אינה דומה שמיעת דברי מוסר לראי' וקריאה בספרים", לכן בהזדמנות זו אחזור עוד הפעם בעל פה על ענין שכבר כתבתי אודותיו במכתב:

הגם שנשים פטורות ממצות עשה שהזמן גרמא², אבל במועדים דפסת, חנוכה ופורים גם נשים מחוייבות³, כיון שלמועדים אלו ישנה שייכות גם אליהן.

אך מכל-מקום, ישנו חילוק בין פורים לפסח וחנוכה: בפסח וחנוכה הנשים הן טפלות, כמו שמובא הלשון⁴ "אף הן היו באותו הנס", משא"כ בפורים שעיקר הנס הי' ע"י אסתר⁵, וכל המגילה נקראת על שמה – מגילת אסתר⁶.

1) ב"הקדמת המלקט".

2) קידושין כט, א.

3) פסחים מג, ב. קח, א. שבת כג, א. מגילה ד, א.

4) פסחים קח, ב. שבת שם.

5) תורה שאף הן – מגילה שם.

6) בבא בתרא יד, ב.

והטעם לזה הוא, כי בפורים הרי "וקבל היהודים את אשר החלו לעשות"⁷, בפורים הי' גמר וקיום הדבר דמתן תורה⁸, אזי כשם שקודם מתן תורה כתוב⁹ "כה תאמר לבית יעקב" – "אלו הנשים"¹⁰, ולאחר-מכן "ותגיד לבני ישראל", כך גם בפורים, שבו הוא גמר וקיום הדבר דמתן תורה, שהעיקר הם הנשים, ולכן גם בגשמיות ההצלה באה ע"י אסתר.

ב. כיצד אסתר הצילה את היהודים – על-די הליכתה במסירות נפש. כאשר אסתר שמעה שישנה גזירה על בני"אזי "ותתחלחל המלכה"¹¹, הגם שהגזירה לא נגעה לה משום שהיתה בבית המלך ועד המשתה השני אחשורוש כלל לא ידע שהיא יהודי, אעפ"כ כשאסתר שמעה שישנה גזירה על היהודים אז

7) אסתר ט, כג.

8) ראה תו"א מג"א צו, ג. סה"מ תרפ"ז ע' קי ואילך.

9) יתרו יט, ג.

10) מכלילתא ופרשי" עה"פ. שמו"ד פכ"ח, ב.

11) אסתר ד, ד.

"ותתחלחל המלכה", זה "תפס" אותה והיא הלכה לבטל את הגזירה במסירת נפש.

הליכתה של אסתר לאחשורוש הרי היתה כרוכה בסכנת נפשות, שהרי "ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלשים יום"¹², וא"כ בודאי שהיתה זו סכנה, וע"פ דין אסור ה' לה להעמיד את עצמה במצב כזה, כי ע"פ דין אסור למסור את הנפש בשביל השני,

[באם היתה שואלת אצל רב "מתנגד" האם לילך, בטח ה' פוסק שאסור, היות וע"פ שו"ע צריכים לשמור על הרמ"ח אברים ושס"ה גידים¹³, זוהי מצות "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"¹⁴; רק המזל ה' שהיא לא הלכה לשאול...],

אך אסתר לא חשבה האם מותר או אסור, כאשר דובר אודות גזירה על היהודים – היא הלכה אסתר במסירות נפש.

ג. מהיכן אסתר לקחה זאת? – מהחינוך שקיבלה ("געהאדעוועט") בבית מרדכי, שמרדכי ה' יהודי של מס"נ.

– מרדכי ה' חסיד, מרדכי תיקן שחיב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע, והרי למי יכולה ליפול כזו סברא לתקן תקנה ד"עד דלא ידע" לדורות, אם לא לחסיד! לפני כן, לא ה' שום מקום ע"פ שו"ע לענין ד"עד דלא ידע", אפילו שמחת יו"ט צריכה להיות במדידה והגבלה¹⁵, ורק אצל חסיד ישנו ענין של יציאה ממדידה והגבלה, ולכן תיקן מרדכי את הענין ד"עד דלא ידע" לדורות (צריכים הרי לתת נתינת מקום גם למתנגדים, אזי ישנה עצה בשו"ע¹⁶ לקיים את ה"עד דלא ידע" ע"י

(12) שם, יא.

(13) רמב"ם ה' דעות פ"ד ה"א. שו"ע אדה"ז ה' שמירת הגוף ונפש.

(14) ואתחנן ד, טו. וראה חדא"ג מהרש"א ברכות לב, ב.

(15) ראה רמב"ם ה' יו"ט פ"ו הכ"א. שו"ע אדה"ז או"ח סתק"ט סי"ג.

(16) רמ"א או"ח סתרצ"ב ס"ב.

שהולכים לישון... אבל אמיתית הענין הוא היציאה מהגבלות).

בבית חסידי – לא מתפעלים מאמירת "לחיים" סתם באמצע השבוע ("אין א פשוטן מיטוואך"), ובפרט במלוא מלכה, וכל שכן בפורים.

[בעיר שבה אבא כיהן כרב, היו מנגדים רבים בגלל שהוא נהג לחזור חסידות, ומחמת החומרות וההידורים השונים שהנהיג בעיר.

פעם הלשין אחד ממנגדיו למושל, באומרו שכמה יהודים התאספו ובחרו באדם שמשתכר וקורע את בגדי האנשים – לרב!

המושל שהתפלא מאוד ע"כ שרוב היהודים בחרו בכזה סוג של רב, שלח את אחד מפקידיו לביתו של אבא כדי לראות מה קורה שם. כאשר הפקיד הגיע לבית אבא, הוא פגש אותו כשהוא יושב ולומד. כשראה שלא מונח על השולחן שום בקבוק משקה והכל ה' בסדר, התפלא הפקיד עוד יותר על מה שקורה כאן וסיפר לאבא את כל ההלשנה, ואבא אמר לו שהוא אינו יודע משום סיפור.

מה ה' באמת הסיפור? חקרו אח"כ ומצאו שכך הוה: ב"ט כסלו התוועדו, והתוועדו מאוד טוב, אבא חזר הרבה חסידות, וכולם היו במצב-רוח מאוד מרומם, והמשיכו בהתוועדות עד מאוחר בלילה.

פעם נהגו חסידים בסיום ההתוועדות לפנות בוקר, להוריד את הסירטוקים ולרקוד בלעדיהם, וגם באותו י"ט כסלו עשו כך.

בין המתוועדים ה' אחד שמשום מה לא רצה כל-כך מהר להוריד את סירטוקו, והיות שאבא שהגיע לא מזמן מליובאוויטש לא היתה לו אז דאגת הפרנסה, וה' במצב-רוח מרומם – אזי הוא "עזר" לו להוריד את הסירטוק, ומה שקרה זה שהשרוול נשאר אצל אבא והסירטוק אצלו...^[17]

(17) ראה גם שיחת ש"פ תשא תשמ"ה.

ההוכחה שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה

בהתחלת פרק פ"ט בתהלים נאמר: "משכיל לאיתן האזרחי", וממשיך: "חסדי ה' גו' עולם חסד יבנה וגו'". ובסיום הפרק: "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", ומסיים: "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

והנה, מאחר שבמזמור זה מדובר אודות המעמד ומצב ד"חרפו עקבות משיחך" – מובנת השייכות דענין זה לימינו אלו, כי ע"פ כל הסימנים המבוארים בסיום מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין (בסוגיא העוסקת בענינים הקשורים עם ביאת המשיח), רואים בגלוי שנמצאים אנו עתה בתקופה ד"עקבות משיחך", ב"אחרית הימים", קודם ביאת משיח צדקנו. וההוראה מזה:

גם כאשר נמצאים בזמן ד"עקבות משיחך", ובמעמד ומצב דתכלית הירידה – "אשר חרפו עקבות משיחך", ועד שהמחרף עצמו הולך ומכריז שהוא מחרף וכו' – אין להתפעל מזה, ואדרבה: מזה גופא שרואים מעמד ומצב זה, מוכח שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה, ח"י אדר ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

אם הדבר ה' נוגע ה' משיח כבר אתמול...

אמנם עדיין צריך להבין בכל זה, הרי כבר בזמן הגמרא אמרו רז"ל כלו כל הקיצין, וכל שכן וק"ו עתה לאחרי ההכרזה דלאלתר לגאולה, וההכרזה שלא נשאר אלא צחצוח כפתורי הבגדים לקבל פני משיח צדקנו, וההכרזה שבטח כבר נסתיימה עבודה זו מאז, וא"כ איזה מקום יש לתבוע את העבודה דצמיחה מקטנות לגדלות והחלוקים בין פנים ועורף וכו', כדי להגיע ללע"ל כו', והרי לכאורה כבר נגמרה כל עבודת ההכנה אל הגאולה דלעתיד, ביאת משיח צדקנו. והתמי' גדולה ביותר על זה שאין איש שם על לב לשאול שאלה זו, וראי' לדבר היא מזה גופא שעדיין לא בא, כי אם ה' הדבר נוגע ה' משיח כבר בא אתמול וכ"ש וק"ו היום בבוקר וכ"ש וק"ו היום בצהריים וכ"ש וק"ו היום בזמן דרעוא דרעוין. ואף שהתירוין על זה לכאורה פשוט הוא, שזה גופא הוא צד חושך הגלות, הרי הא גופא קשיא, מדוע נמשך עדיין חושך הגלות.

(ממאמר ד"ה עבדים היינו כו', ש"פ צו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

לפרסם שנמצאים ב"עת קץ"

[. .] עצם העובדה שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מוכיחה, שיש צורך להוסיף עוד יותר בכל עניני העבודה, כולל גם ההוספה בענין הזריזות – באופן ד"ילכו מחיל אל חיל"¹, עד כדי כך, ש"אין להם מנוחה"².

ובפשטות – בנוגע לענין הזריזות – לא רק זריזות בפועל, אלא גם זריזות ברגש הלב: בנוגע לזריזות בפועל – ישנם כמה הגבלות כו', ולדוגמא: "וישכם אברהם בבוקר", אבל לא לפני הבוקר, היינו, שישנם ענינים שאי-אפשר לעשותם לפני הבוקר, וכיו"ב.

אמנם, בנוגע לרגש הזריזות שבלב, לא רק זריזות בפועל, אלא שנמצא תמיד בתנועה נפשית של זריזות, שלכן, "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה"³ ו"לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה"⁴ – הרי, בתנועה זו שברגש הלב אין הגבלות כלל, למעלה מכל מדידה והגבלה.

מעין דוגמא לדבר – זריזות שלמעלה ממדידה והגבלה – הסיפור הידוע⁵ אודות רבינו הזקן שפעם אחת הזדרז והקדים את עבודתו בתקיעת שופר קודם התפילה (למעלה מהמדידה וההגבלה דסדר הענינים ע"ד הרגיל) כדי לפעול את נצחונה של המלכות שתחת ממשלתה ייטב מצבם הרוחני של בני".

ולהעיר מהקשר דתוכן הסיפור לענין הגאולה (בהתאם להמדובר אודות הזריזות בענין הגאולה) – ע"פ מארז"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח".

ומכאן באים לסימן ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בנוגע לימינו אלה – אבל, לא באותו אופן, ח"ו, כפי שהי' בדורו של רבינו הזקן, שכן, לאחר כל הענינים הנוראים שעברו בני" במשך הזמן שבינתיים, ובפרט בדור האחרון כו', בודאי יצאו י"ח די והותר... ומכאן ולהבא צריכים להיות כל הענינים בחסד וברחמים, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

[. .] יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי בנוגע למעשה בפועל: [. .] לכל לראש – לפרסם שנמצאים אנו ב"אחרית הימים", "עת קץ" שאז, "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים"⁷.

ובנוגע לפועל – שכאו"א מישאל צריך להוסיף בבירור וליבון וצירוף כל עניניו, עי"ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"י"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁸.

כלומר, לאחר כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף כו', באופן של בירור אחר בירור [. .].

(קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול, י"ב ניסן ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

[בחזרה לענינו:]: מרדכי חינוך את אסתר שכשמדובר בגזירה על יהודים אין לעשות חשבונות כלל ויש לילך במס"נ. כאשר נגזרה הגזירה אמרו מרדכי ואסתר – יהודים, צומו בפסח¹⁸! כיון שבשעת הגזירה לא התחשבו בדין של פסח, וכך גם אסתר עצמה, העמידה את חייה בסכנה והלכה לאחשורוש.

ולא רק הם לא חשבו על עצמם ועמדו במס"נ, אלא גם אספו כ"ב אלף תינוקות של בית רבן ופעלו בהם שילמדו תורה במס"נ, וע"י התינוקות של בית רבן הם גילו את כח המס"נ בכל בני ישראל, גם באלו ש"השתחוו לצלם" ו"נהנו מסעודתו של אותו רשע"¹⁹ – וכפי שמובא שלא עלה מחשבת חוץ ח"ו על לב אחד מהם במשך כל השנה²⁰, ודוקא עי"ז ביטלו את הגזירה.

ד. הלימוד מזה לנשי ובנות ישראל בכלל, ובנות חב"ד בפרט:

כאשר מדובר בחינוך הילדים, אין לחשוב על ה"תכלית" שלהם, אלא יש לחנכם ברוח התורה. לא להביט על החברות שאצלם יגדלו הילדים מסודרים, האחד יהי' דוקטור, השני יהי' עורך-דין והשלישי לכל-הפחות מצחצח נעליים...

[באמריקה ישנה אימרה שמצחצח נעליים זה גם משהו, שהרי ראקעפעלער²¹ הי' פעם מצחצח נעליים, ולאחמ"כ נהי' גביר גדול]

אבל אם היא תשלח את הילד שלה לישיבה, הוא יהי' בטלן ואפי' לא יידע לצחצח נעליים, הוא כלל לא יידע איך מחזיקים מברשת ביד... במילא היא מפחדת לשולחו לישיבה, שהרי מהיכן יתפרנס?

18) ראה מגילה טו, א. אסתר"ר פ"ח, ז. פרקי דר"א פ"ב.

19) מגילה יב, א.

20) תו"א מג"א צז, א. צט, ב. ועוד.

21) מהעשירים הכי גדולים בארה"ב.

צריכים לדעת, שאין לעשות את כל החשבונות הללו, יש לידע שהקב"ה הוא זן ומפרנס לכל²², ולא צריכים לעזור לו או לחסוך עבודה בשבילו, מה שדרוש לעשות – זה לחנך את הילדים בדרך התורה, ועי"ז יהי' להם אושר ועושר גם בגשמיות.

אין מה להביט על דלת השכן ולקנא בכך שלילד שלו תהי' דירה, ולשני מכונית ולשלישי כל מיני רוחות אחרים ("אן אנדער שווארץ-יאָר"), אלא יש למסור את הילד למלמד שאינו מכיר את שפת המדינה, והוא אפילו איננו יודע מה שמו של הנשיא הנוכחי (בארה"ב) ומי הי' הנשיא שלפניו, ונוסף לזה הוא גם הולך עם זקן ארוך... ודוקא מלמד כזה יחנך את הילדים בדרך התורה והמצוות, ועי"ז דוקא מצילים את הילדים, ומצילים את כל העם היהודי.

ה. וזוהי גם ההוראה מהנ"ל לעסקנים, שעליהם להשתדל ולמסור את כל כוחותיהם עבור חינוך הכשר. ואף אם זה לא נוגע לו כלל, עליו ללמוד מאסתר, שלמרות שהגזירה לא נגעה לה, מכל-מקום "ותתחלחל המלכה" והיא הלכה במס"נ, כיון שהגזירה על בני ישראל היתה אצלה דבר פרטי שלה.

וזה גם החוב של כאו"א: כאשר רואים כיצד הדור הצעיר מתחנך, מונחת על כאו"א החובה לעסוק איתם בכל כוחותיו בחינוך הכשר.

אין לעשות חשבונות כלל האם זה לפי כבודו או לא, האם ללמד ילדים אל"ף-בי"ת יכול גם אדם פשוט ממנו, והוא צריך לעסוק בדברים נעלים וכו' – כל זה הוא חשבון טוב בשנים כתיקונם, אך כאשר בוערת שריפה לא מכנסים אסיפות כדי להחליט מי יכבה אותה, אלא כאו"א עושה ככל יכולתו כדי לכבות את השריפה.

22) נוסח ברכה ראשונה דברכת המזון.

1) תהלים פד, ח. 2) ברכות בסופה. וש"נ.

3) נזיר כג, ב. וש"נ.

4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה ב"ר פמ"ב, ד.

5) דניאל יב, טי"ד.

6) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

7) ע"פ גירסת הרי"ף והרא"ש.

כמו"כ הטענה שהוא כבר עבד והתייגע מספיק על חינוך הכשר וכעת שמישהו אחר יעסוק בזה – אינה טענה כלל, שהרי "אדם²³ לעמל יולד"²⁴ – אדם צריך לעמול תמיד, היות וכדי להצדיק את היסורים שיש תמיד לנשמה ע"י ירידתה בגוף עליו לעמול ולהתייגע, וברגע שהוא אינו עמל הרי הנשמה מתייסרת לשוא; וכשם שזה בנוגע לעבודה עם עצמו, כן הוא גם בנוגע לעבודה עם הזולת, ובפרט בענין החינוך, שיש לעמול ולהתייגע כל הזמן.

*

ז. [.] מלבד כהנ"ל, הרי עכשיו הוא בכלל "עולם הפוך", העולם מתנהג שלא ע"פ שכל, ובמילא זה הרבה יותר קל להפיץ חסידות.

הייתי בצרפת כאשר התנהלה המלחמה עם הגרמנים. היו שם לצרפתים מבצרים חזקים ולגרמנים לא הי' מאומה, ואעפ"כ הם הלכו למלחמה, וכאשר שאלו אותם כיצד הנכם יוצאים למלחמה? הם נהגו להשיב מענה שאינני רוצה לחזור עליו כיון שימחה שמו של עמלק²⁵, אך עכ"פ הי' זה ענין של תוקף שאין לו מקום בשכל כלל, ולפועל הם ניצחו במלחמה.

לאחר-מכן כאשר היתה ההצלה פורתא מהגרמנים, גם זה הי' שלא ע"פ שכל, בשכל לא הי' שום נתינת מקום כיצד יגרשו אותו.

אחר-כך הסיפור עם ארץ ישראל הי' גם שלא ע"פ שכל, הן מה האנגלים עזבו והן מה שהיהודים תפסו את ארץ ישראל ומנהיגים אותה – וראי' לדבר מכך שביניהם גופא היו כאלו שטענו שלא כדאי לקחת אותה כיון שלא יוכלו להחזיק בה – וכבר יותר משלש שנים (שע"פ דין הוי חזקה²⁶) שזה מתנהל

(23) איוב ה, ז.

(24) ראה סנהדרין צט, ב.

(25) פרש"י יז, טז.

(26) ב"ב כח, א. רמב"ם הל' טוען ונטען פ"א ה"ד. ושו"ע סק"מ ס"ח.

שלא ע"פ שכל, אלא בדרך נס.

וא"כ הרי כעת העולם הפוך, וכל הדברים שנעשים אין להם שום מקום. אינני יודע אם הנהגה זו היא מעלה, אבל עכ"פ עבור הפצת תורת החסידות הרי זו בודאי מעלה גדולה, שעכשיו אין צורך בשום ויכוחים אודות חסידות ככל הויכוחים שהיו פעם.

עכשיו צריכים לטעון: מה עוזרים כל הסברות?! הרי הנך רואה שהעולם אינו מתנהל ע"פ שכל, תסתכל על המציאות שהחסידות פעלה – אם בשנים עברו היו יכולים להיות כדבעי, ואפי' במדרגות נעלות – ללא חסידות, הרי שהיום המציאות מראה שמוכרחים להגיע לתורת החסידות, כפי שישנם כמה מופתים מוחשיים על-כך, ואם-כן כל הסברות והפלפולים אינם תקפים עוד בשעה שרואים את המציאות.

הרמב"ם אומר²⁷ שהמציאות משנה את הדעות ואין הדעות משנות את המציאות. כאשר יש למישהו שיטה ידועה והוא רואה שהמציאות שונה, עליו לשנות את דעתו לפי המציאות ולא לחתוך את המציאות לפי דעתו.

ומלבד זאת, כשם שרואים אנו בכל הענינים שלא נוגע אם יש להם מקום בשכל או לא, אלא כאשר הולכים בתוקף ועם מסירות נפש – פועלים, ככל הדוגמאות הנ"ל, כך גם כאשר יעסקו בהפצת המעיינות דתורת החסידות, יפעלו שיהי' ה"פוצו מעיינותך חוצה", וזה יביא ממילא את ה"קאתי מר"²⁸.

ח. (כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן את הניגון של ג' הבבות של הבעש"ט הה"מ ואדמו"ה²⁹, ניגון הבינוני, ואח"כ אמר:)

(27) להעיר ממו"נ ח"א פס"ח "לפי שאין הדעה בפועל דבר זולת מה שנודע" אך כנראה אין זה הכוונה בהשיחה.

(28) אגה"ק הידוע דהבעש"ט – נדפס (גם) בכתר שם טוב (הוצאת קה"ת) בתחלתו. ובכ"מ.

ו. כפי שרואים זאת ג"כ ממעשה בפועל שאירע עם א' השלוחים:

שליח הלך פעם לדבר עם יהודי שיהפוך להיות שומר תורה ומצוות.

כיון שאותו יהודי השתייך למשפחה שהיתה קשורה עם ה"בונד" וכדו', והי' איש מוצלח בגשמיות וברוחניות (לפי ההשגה שלו ברוחניות – בעניני שכל), אזי השליח התיישב לשוחח איתו בטענות שכליות מדוע כדאי לשמור תומ"צ. מאחר שיהודי זה הי' מוצלח בעניני שכל – נכנס לויכוח עם השליח בסברות שכליות שמנהג אבותינו בידינו וזקוקים להסברה בשכל וכו', וכך התנהלה שקו"ט לכאן ולכאן, עד כמה ששייך שקו"ט בענינים כאלו.

לאחר זמן, פנה לרגע אותו היהודי כדי לעיין בספר הקשור עם שקו"ט, וכאשר הסתובב שוב לכיוונו של השליח, הוא ראה לתדהמתו כיצד השליח עומד עם הפנים לקיר ומתפלל מנחה!

סיפר אותו היהודי אח"כ, שכל השקו"ט השכלית במשך כמה שעות לא פעלה עליו, ודוקא כשראה איך שבאמצע שקו"ט שכלית ארוכה נעמד השליח להתפלל מנחה משום שהשמש עמדה לשקוע, ללא נטילת רשות ממנו וכיו"ב (כיון שבינתיים השמש תשקע) – דוקא זה פעל עליו והביא אצלו את תחילת המהפיכה, עד שנהי' שומר תורה ומצוות בפועל!

אף שלא ידע אז מהי תפלת מנחה ואת מעלתה, אבל הבין שהשליח מתפלל להקב"ה ועושה זאת ללא הבט ע"כ שזה עתה שוחח עמו שעות ארוכות בעניני שכל – וזה פעל אצלו שבמשך הזמן נהי' שומר תומ"צ, וכך גידל אח"כ את בני ביתו, והחזיר בתשובה עוד עשרות ומאות יהודים – הכל בגלל שראה איך שהשליח נעמד להתפלל מנחה!

זהו סיפור אחד שבמקרה שמעתי ממנו, אך מובן ופשוט שישנם עוד עשרות, מאות ומסתמא אלפי סיפורים כאלו.

ועוד ועיקר: "טעמו וראו"¹⁴ – נסו את הדרך הזו ותראו אם זה מצליח!

(קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

(14) ל' הכתוב – תהלים לד, ט.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחי

וכשם שההרגש שרוצה "משיח נא" (הגילוי של "דיך אליין") צריך להיות חדור בו עד שיזעק מתוכו ("שרייט זיך פון עם ארויס") – כך גם כשמדברים עם יהודי שני על תורה ומצוות ויהדות, צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נא", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נא"!

ד. מיהו יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא – בסדר מסודר ("סטאטעטשנע"), ללא שום צעקות, שהרי "דברי חכמים בנחת נשמעים"¹⁰, וללא שום ריצות ("לויפערין") – אלא "עקב בצד גודל" [אמנם לא באופן שהרמב"ם¹¹ שולל, אלא הכוונה "בנחת", מעט יותר מהר מ"עקב בצד גודל" ממש]...

ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך"? (ובשפת המדינה – "האָ דו יו דו", שהרי יודע את שפת המדינה...), והתרגום באידיש: "וואָס מאַכסטו אין געזונט" [= איך הבריאות], ויוסיף וישאל אותו כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובני בניו, איך הולכת הפרנסה ומה אתה עושה וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחר מכן, כשהשני יאחזו בזה), הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח. ולטענתו – הוא למד סדר זה מהנהגת הבעש"ט, שנהג כן בעצמו¹².

אבל שהוא ילך ויצעק לשני "משיח נא" – זו לא הדרך של "ג'נטלמן", והוא הרי "ג'נטלמן"!!!

"טעמו וראו" – נסו דרך זו ותראו אם זה מצליח!

ה. אומרים לו את ההוראה הנ"ל:

בדיוק כפי שאתה בעצמך צריך לצעוק "משיח נא", כך גם כשאתה הולך לדבר עם יהודי שני על יהדות – לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נא"! ולא רק שזה לא יזיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו:

כאשר אותו יהודי יראה שהמדבר איתו הוא אדם נורמלי בכל שאר הדברים, אינו מכה אותו, לא מתנהג כמו שור נגח, מתלבש נורמלי, אך כשמגיע ליהדות צועק לו "משיח נא" – אזי יראה שכוונתו אמיתית, ודווקא זה יפעל עליו!

היהודי השני (אשר אליו הולכים לדבר) בפנימיות נפשו גם רוצה לצעוק "משיח נא", אך כיון שפנימיותו מכוסה בקליפה והקליפה מכוסה בבוסץ ובחלודה – לכן אין הוא יודע שרצונו לצעוק זאת!

והעצה לזה היא: לא לגשת ולדבר איתו על ענינים צדדיים, ובדרכי נימוס (כנ"ל) – היות ועי"ז אפי' את הבוסץ לא יסירו ממנו! אלא לצעוק לזולת באמת "משיח נא" (אבל בצורה נורמלית) – וזה יחדור לתוכו, ובמילא יסיר ממנו את הבוסץ מהקליפה¹³, עד שיוריד את הקליפה עצמה¹³ – ויפעל עליו שיתקרב ליהדות, עד שגם הוא יצעק "משיח נא".

וכנראה במוחש, שדוקא דרך זו פועלת על הזולת.

(1647) איתא: אבל בשאר הזמנים עליו לצעוק... וראה גם סוטה כב, ב ובפרש"י.

(10) קהלת ט, יז. ראה סה"מ אידיש ע' 138 ואילך. ועוד.

(11) הל' דעות פ"ה ה"ח. וראה שבת סב, ב. וש"נ. (13) ראה תניא ספכ"ט (לח, א) עד"ז.

בשנת ת"ח ולא זכו לזה וכו'³⁶.

הי' גם הענין דשלמה מולכו³⁷ שהי' מקובל גדול ומסר את נפשו כדי להתווכח עם "אבי אבות הטומאה" ברומי, ורצה להביא את הגאולה. אלא שהדור לא זכה לזה והוא זכה להשרף על קידוש השם (שהבית יוסף כל ימיו ביקש לזכות לזה³⁸), וממנו נשאר ספר עם דגל שתלוי בבית הכנסת בפראג, שזה מוסיף חיזוק בגאולה [או שאמר כ"כ אד"ש: להאמונה בגאולה].

עתה כבר עברו כל הענינים, כלו כל הקיצים³⁹, והרבי אמר⁴⁰ שעכשיו הקב"ה הצית כבר את כותלי הגלות.

על כאו"א לדעת שזה תלוי בו. ישנם פכים-קטנים שצריכים לבררם, ועל כאו"א לידע שמתכוונים בזה אלי, שהוא צריך לברר את הפכים קטנים והוא צריך להפיץ את מעיינות תורת החסידות.

וזו ישבור את הכותל, ויביא את משיח בגלוי, למטה מעשרה טפחים. ■

(במהנ"ע). ח"ב י, רע"א. ח"ג רמט, א (ברע"מ). רנב, א. תקו"ז בהקדמה (ד, ב). ועוד.
 (36) ראה גם לקו"ש ח"כ ע' 234.
 (37) צמח דוד ה"א רצ"ג. סדה"ד ה"א רצ"ד.
 (38) ראה לקו"ש חכ"א ע' 176. וש"נ.
 (39) סנהדרין צז ב.
 (40) אגרות-קודש ח"ו ע' שעב. הועתק ב"היום יום" בתחילתו.

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר כמה פעמים²⁹, שעכשיו אוחזים כבר בסוף הזמן ד"הנה זה עומד אחר כתליו³⁰, שזה נאמר על משיח. כותל הכוונה לכותל שנוצר מ"עוונותיכם מבדילים"³¹, שזהו כותל המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים.

משיח כבר ישנו, רק שהוא עומד אחר כתליו, אחרי הכותל שאנחנו עשינו. צריך רק לשבור את הכותל המפסיק – ויש לנו את משיח.

הענין של משיח החל כבר מהחורבן, כפי שהגמ' אומרת³² שבשעת החורבן נולד מושיען של ישראל. וכמעט בכל דור ודור ישנו משיח³³, אלא שהדור לא זכה שהוא יתגלה בו. זהו בכל דור.

ובפרטיות ישנן שנים מסוימות, שאלו הן השנים שנאמרו עליהן קיצים. הי' הקץ של רש"י³⁴ ולא זכו לזה; הי' הקץ של הזהר³⁵

(29) ספר השיחות תרצ"ז-ה'ש"ת ע' 316. ועוד.

(30) שה"ב, ט.

(31) ע"פ ישעי' נט, ב.

(32) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נ.

(33) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מערכת האל"ף כלל ע. ועוד.

(34) ראה פרש"י דניאל ח, יד. פרש"י סנהדרין צז, ב. ד"ה ותשקמו.

(35) ראה זוהר ח"א קיז, א. קיט, א. קלט, ב.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ולידיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקאשיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

איך יגיבו לאדם נורמלי שמתחיל פתאום לצעוק "משיח נאוו"?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ישנם יהודים אשר ללא הבט ע"כ שנמצאים בגלות, חושבים שטוב להם עכשיו, ולא חסר להם מאומה.

יש לו את צרכיו הגשמיים וצרכיו הרוחניים, וביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף (לדעתו) – במילא, מה תובעים ממנו שיצעק וירעיש "משיח נאוו"? בשבילו הכל טוב במצבו העכשוי, ומדוע תחסר לו הגאולה האמיתית והשלימה, רחמנא-ליצלן?!

עד שישנם יהודים בארץ ישראל האומרים, להיות והם יכולים ללמוד תורה ולקיים מצוות, וכיון שבני ישראל נמצאים כבר בגלות למעלה מ-1900 שנה – לא מפריע לו שיהיו בגלות עוד 1900 שנה ר"ל, היל"ת!...

ואין פוצה פה ומצפצף!

ב. כיצד תתכן מציאות כזו? הדבר משתלשל מכך שחסר בצעקה אצל היהודים שתובעים מהם לצעוק ולהרעיש "משיח נאוו", ומכך משתלשל שתתכן מציאות של יהודי הצועק שטוב לו בגלות ולא מפריע לו שימשיכו לשבת בגלות!

מדוע חסר אצל היהודים (שתובעים מהם שיצעקו) בצעקה "משיח נאוו"? משום שהם משכנעים את עצמם ("זיי רעדן זיך איין") שטוב להם בגלות:

ביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא שום בלבולים, ובפרט עוד אם לומד חסידות כדבעי וזה פועל על עבודת התפלה, שבמקום קרבנות תקנום¹, ולא רק עבודת התפלה ביום השבת, אלא גם בימי השבוע, אפילו בסתם מנחה

[אמת אמנם שזו לא הקרבת הקרבנות כפשוטו בביהמ"ק "כמצות רצוניך", אך ע"ז אין לו ברירה, כיון שאדמו"ר האמצעי מבאר² ש"כמצות רצוניך" יתכן רק כשתהי' בהמה בשלימותה, ובעבודת האדם – נפשו הבהמית בשלימותה, וזה יהי' רק בגאולה העתידה

(1) ראה ברכות כו, א-ב. טושו"ע (ואדה"ז) או"ח (2) תו"ח ר"פ ויחי. וראה המשך וככה תר"ז פ"ז סצ"ח ס"ד. ואילך. ועוד.

כשהעולם (כולל הבהמות והנה"ב) יהי' מזוכך בתכלית].

וממשיך לטעון, שהגאולה הרי אינה תלוי' בו, וכפתגם נשיא דורנו³ "לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות אלא ברצון ה' כו", במילא, מה שעכשיו אין ביכולתו להקריב קרבנות – הרי זה לא תלוי בו (ובפרט שחל איסור בזמן הזה להקריב קרבנות).

מה הוא כן יכול לעשות בזמן הגלות – ללמוד תורה, לקיים מצוות ולהתפלל בעבודה, שזה במקום קרבנות – ומה תובעים ממנו שנוסף לזה גם יצעק "משיח נאוו"?

אמת אמנם שעבודתו עכשיו אינה "כמצות רצונך" – אך זה לא תלוי בו אלא בהקב"ה (כנ"ל), ובמילא הוא אנוס ו"אונס רחמנא פטרי"⁴... אמנם "כמאן דעביד לא אמרינן"⁵ – אבל כיון שזה לא בידו, מדוע עליו להתרגז ולצער את עצמו ע"כ שאינו יכול לקיים מצוות "כמצוות רצונך", כאשר בין כך לא יכול לעשות כלום בנדון, כפי שאדמו"ר הזקן פוסק⁶ שליהודי אסור לצער את עצמו על דבר שאין בו שום תועלת!

ואדרבה – ממשיך לטעון – העיקר (לדעתו) הוא לא אם ייצא מהגלות או לא (שזה בין כך לא תלוי בו), אלא העיקר זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני"⁷, וזאת הוא אכן עושה בשלימות (ככל יכולתו בזמן הגלות) – "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך"⁷, הן העבודה עם עצמו: לימוד התורה וקיום המצוות בהידור ועבודת התפלה, והן העבודה בחלקו בעולם: "בכל מאדך – ממונך"⁸, וזוהו הוא עוסק עם כל ה"שטורעם", ומדוע תובעים ממנו להרגיש שעבודתו עדיין אינה שלימה כיון שנמצא בגלות, ובמילא עליו לצעוק "משיח נאוו" ושרוצה את הגאולה?!

הוא יצעק "שמע ישראל", אבל מדוע "משיח נאוו"?

צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נאוו", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נאוו"!

ג. [. . .] אומרים לו: השכל, הרצון והתענוג שלך אמנם צריכים להיות מונחים בלימוד התורה וקיום המצוות וכו' – אבל חפצך הפנימי צריך להיות [כלשון אדמו"ר הזקן⁹: "אינני רוצה את הג'ע שלך ולא את העוה"ב שלך – אני רוצה רק אותך בעצמך"] לא גשמיות או רוחניות שזה הכל "עמך", אלא רק "דיך אליין" [= אותך בעצמך] – הוא חפץ ב"משיח נאוו", הגילוי של "דיך אליין" בגאולה האמיתית והשלימה!

הזמן לצעוק "שמע ישראל" הוא בשעת קריאת שמע ביום או קריאת שמע שעל המטה – אבל ישנו זמן⁹ שבו עליו לצעוק "משיח נאוו"!

(3) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

(4) ב"ק כח, סע"ב. וש"נ.

(5) ירושלמי קידושין פ"ג ה"ב.

(6) חו"מ הל' נזקי גוף ונפש ס"ד. וראה לקו"ש חכ"א

ע' 132 ובהערות. ועוד.

(7) משנה וברייתא סוף מס' קידושין. (7*) ואתחנן ו, ה.

(8) ברכות נד, א (במשנה), הובא בפרש"י עה"פ שם.

(9) שרש מצות התפלה פ"מ (דרמ"צ קלה, סע"א).

וראה ד"ה ואתה תצוה בסה"מ מלוקט ח"ו ע' קכט.

(9*) בהנחה אחרת (ה'תוועדיות' תשמ"ה ח"ג ע' 9*)